

Ти щось мені шепочеш, вітер?..

Аліна Стеценко

Ти щось мені шепочеш, вітер?

Іди геть! Залиш мене!

Я можу літати сама — без твоїх шалених обіймів, без твоїх марнотратних хвилювань —
БЕЗ ТЕБЕ!

Ти щось від мене хочеш, ніч?

Забирайся звідси!

Мені достатньо темноти у себе в душі!

Не чорни мою темінь, не заливай чорнилом моє серце, не малюй безумство у моїх очах!

Мені не потрібні твої зорі, щоб горіти!

Я спалахну сама і згорю дотла у пороку моїх дурних думок, який насипав старий дідусь
Життя!

Мені не потрібен твій місяць, щоб освітити мені дорогу!

У цій безодні лише один шлях — униз, униз, і ще сотні, тисячі разів, — униз.

Хто ж хоче вгору — ламає нерви.

Хто прагне вгору — стає в'язнем безглуздо-нікчемних нав'язливих ідей.

Хто повзе вгору — сильно збиває коліна... і дряпає до крові мозок... і розбиває себе об
скелю... і стає глухою оболонкою, наповненою німим вакуумом та сумішшю затхлих
газів у формі нищих бажань, ущипливих амбіцій і фальшивих емоцій.

Хто хватається за останнє каміння і воно... безнадійно, безповоротно... вислизує у нього
з рук — лише той угорі, у центрі Всесвіту, у центрі себе самого, бо він стає Королем
свого життя, Володарем своєї правди, розчинившись у бутті, наодинці зі своїм
вистражданим розумом і пишно розквітлими відчуттями, зі своїм баченням світу,
незалежний від рамок-
блаженний і щасливий.

Там, угорі, ти — не ти, ти — все те, що глибоко в тобі, що все більше й більше
здавлювалося, коли ти довго... болісно... байдуже падав униз...

Не обмежуй мене, дощ!

Не стискай мене, вітер!

Ідіть ви всі далеко за хмари!

НІ! Дощику, вилий себе на мене до останньої краплинки, до останнього "хочу", доки не знищиш себе сам і ... не помреш у моєму дикому сміхові задоволення, у моєму сліпому божевіллі і у моїй неминучій спразі твоєї скорої кончини!

Намочи мене, дощ! Тепер втопи у калюжі своїх безпам'ятних сліз! Тепер розіпни мене на мокрому асфальті, зв'яжи і задуши у солоному морі ЕКСТАЗУ!

Та краще ідіть геть!

Залиште мене, чуєте? УСІ!!!

Розірвіть моє тіло навпіл і роздайте скаженим собакам!

З'їжте моє скрючене серце, випийте тріснутий мозок, проколите змучені очі!

Але , прошу вас, віддайте мені мою ДУШУ, МЕНЕ САМУ!!!

Чуєте? Віддайте! ЗНАЙДІТЬ МЕНЕ!

Пригадайте, де я загубила себе?

Може, залишила себе ненароком у крамничці за рогом, де колись підлітком купувала цигарки?

А може, голу в полі — серед солодкої свободи та терпкої тиші?

Може ви знайдете мене у котлі, просякнутому димом, хтивою злістю, нікчемною слабкістю і тупою заздрістю?

А може я невістка утоплениця неіснуючих проблем і безглузвих переживань?

Може накрили мене брудною кришкою з засохлими вчорашніми макаронами і я... задихаюся у спаплюженій каструлі, у смердючому відварі себелюбства і хвастливості?

Мені душно!

Мені боляче!

Ідіть ви всі геть!

Мені ніхто не потрібен!

Може, ти знайдеш мене, сонце?
Може, ти "відкачаєш" мене, весно?
Може, ти оживиш мене, райдуго?
Може, ти заколишеш мене, мамо?

Я ХОЧУ ЖИТИ І НЕ ГУБИТИ...
Я ХОЧУ ЖИТИ І НЕ ШУКАТИ...
Я ХОЧУ ЖИТИ І НЕ ПОЗИЧАТИ...
У КОГОСЬ...
СЕБЕ!!!